

folk, deres Karle om Søndagen rende paa Sagt, end det Modsatte. Jeg tror nok, at de fleste Husbonder ikke synes saa overdrevent om, at deres Karle rende paa Sagt om Søndagen hele Dagen. Det blev sagt ved 1ste Behandling, tror jeg, at naar de ikke gjøre det om Søndagen, faae de fri en anden Dag mod at arbeide om Søndagen. Men at de saaledes ved at arbeide om Søndagen skulde kunne faae fri en anden Dag, tror jeg vilde være fuldstændig uforeneligt med den Orden, der finder Sted ved Landbruget, hvor man om Hverdagen har sin bestemte Beskjæftigelse og ikke kan sige: Nu i Dag, det er Søndag, vil jeg gjøre det og det, og saa vil jeg have fri i Morgenen. Den Indvending tror jeg derfor har ikke Meget at betyde. Endelig vil jeg nævne en Ting, og det er, at Sagtlysten hos de Personer, som ikke have fast Tjeneste, men efterhaanden komme derhen, at de hovedsagelig leve af Sagt og Krybskytteri, har i moralsk Henseende en fordærvelig Indflydelse paa dem. De faae Lede for ordentligt og stadigt Arbeide og have Lust til at rende med denne Vosse og ende i Reglen paa Fattigvæsenet. Jeg gjentager, hvad jeg sagde før, at jeg har fundet det rigtigt, at saadanne Spørgsmaal komme under Diskussion, naar vi iagen behandle Sagtlovgivningen, og jeg kan kun beklage, at det ærede Udvalg, som jeg dog i Hjertet tror i flere Retninger samstemmer med mig, ikke har villet gaa med i sin Helhed til disse Forslag.

Jeg har til Lovforslagets § 11 stillet et lille Ændringsforslag, for saa vidt noget af de to af mig nævnte Ændringsforslag maatte blive vedtagne, nemlig om en Forførelse af Fredningstiden fra den 24de December til den 1ste Januar. Grunden til, at man har sat Fredningstiden med Hensyn til Hare og Agerhøns til at begynde den 24de December, er vist for en væsentlig Del af den ærede Udarbejder af Lovforslaget hentet fra Hensynet til, at de mange Helligdage mellem den 24de December og den 1ste Januar ere særlig udelæggende for Bildtet. Men komme vi derhen, at enten maa Sagen gaa paa Sagt uden Sagtegn, eller at Sagten paa Helligdage forbydes, tror jeg nok, man kan gjøre den Indrømmelse at sætte Fredningstidens Begyndelse til den

1ste Januar. Hermed tillader jeg mig at anbefale de Ændringsforslag, jeg har stillet.

Raben: Ved 1ste Behandling af det foreliggende Lovforslag tillod jeg mig at tage Ordet og udtale, at jeg i det Væsentlige kunde være enig med de Principer, der laa til Grund for Lovforslaget. Dette ønsker jeg imidlertid langt fra forstaaet saaledes, at jeg i Et og Alt kunde være enig med Lovforslaget. Jeg var enig med Lovforslaget i de Principer, der gik ud paa at frede om det spiselige Bildt, navnlig Hare og Agerhøns, paa den Maade, at Fredningstiden blev ens for begge Parter. Jeg var enig i de Bestemmelser, der ere tagne med Hensyn til Salget af Bildt under Fredningstiden. Jeg var ogsaa i flere andre Henseender enig med det. Men i en anden Henseende er jeg langt fra enig med Forslaget, og det er i den Henseende, at det ærede Udvalg har udpillet en hel Del af de Dyr, der hidtil have været fredede efter Sagtloven af 1ste April 1871, og gjort dem fredløse. Jeg ser ikke nogen som helst Grund dertil. For mig staa disse Dyr allesammen som langt mere nyttige end skadelige. Ganste vist gjøre de Skade paa det spiselige Bildt i flere Henseender; det skal jeg indrømme, men den Nytte, de gjøre for Landbruget og for Skovbruget, opveier efter mine Erfaringer, og de ere ikke saa ganske korte — jeg har i 50 Aar interesseret mig for den vilde og tamme Dyreverden, vi have her til Lands — langt den Skade, de gjøre paa Landbrug og Skovbrug. Jeg har derfor tilladt mig at stille nogle Ændringsforslag for mulig at faa disse Bestemmelser forandrede og komme til at opretholde og fastholde for disse Dyr og Fuglearter den fredede Stilling, de hidtil have indtaget.

Det første Forslag, jeg har stillet, gaar ud paa at frede Torniristen. Jeg kan ikke se nogen som helst Grund, hvorfor denne lille muntre Sanger ikke skal fredes; det er en af de smukkeste og bedste Sangfugle, vi have. Som sagt, jeg kjender ikke Grunden til, at den ikke skal fredes, men derom vil jeg maaske nok blive oplyst af den ærede Ordfører. Det forekommer mig imidlertid, at naar det ærede Udvalg gaa ind paa at lade Torniristen være ufredet, aabner det en vid Dør for alle